

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V.K.**, bytem v Ú., ul. P. č. p. 872, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem v Praze 1, Václavské nám. č. p. 21, PSČ 110 00, proti **žalovanému: K r a j s k ý ú ř a d Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 2313/DS/2012, JID: 147179/2013/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 2313/DS/2012, JID:147179/2013/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odbor správních činností, ze dne 17. 5. 2012, zn. OSČ-Př/165827/4675/2011/VŠ, č. j. MmM/05972/2012/OSČ-Př/ŠV, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zák. č. 360/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 26. 11. 2011 ve 14:40 hod. v Mostě u benzínové stanice Benzina řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Felicia se státní poznávací značkou 4U6 0961, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění, za což mu byla dle ust. 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a podle ust. § 125c odst. 5 zákona

o silničním provozu rovněž zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, jakož mu i byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 26. 11. 2011 v Mostě u čerpací benzinové stanice Benzina řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. ŠKODA Felicia, r. z. 4U6 0961, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě obecně namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné.

Konkrétně pak žalobce namítl, že v jeho případě žalovaná strana porušila ust. § 2 odst. 1, odst. 2 a odst. 3, dále ust. § 4 odst. 4, dále ust. § 6, dále ust. § 36 odst. 3 a zejména porušila ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když i přes opětovné projednání před žalovaným nebyl řádně odstraněn původně vytýkaný nedostatek správního řízení, a to porušení povinnosti vyzvat žalobce k odstranění vad podání kvalifikovaným způsobem, tj. aby z poučení dané výzvy vyplynuly důsledky případného neodůvodnění odvolání žalobce. Prvoinstanční správní orgán po vrácení věci totiž pouze vyzval žalobce k doplnění odvolání, ačkoliv ve světle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (*pozn. soudu - předchozí zrušující rozsudek ze dne 30. 5. 2013, č. j. 78 A 9/2012 – 36, vydaný v téže věci*) tato výzva nemůže obstát, jelikož z výzvy nevyplývá, jaké konkrétní důsledky pro žalobce bude případné nedoložení odůvodnění odvolání pro žalobce mít. Na podporu tohoto názoru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, sp. zn. 2 As 99/2010. Žalobce má za to, že pokud žalovaný postupoval tak, jak postupoval, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobila vyvolat nezákonnost rozhodnutí, když sice byla učiněna výzva k doplnění odvolání, ovšem v ní nebyly specifikovány řádné důsledky nedoplnění tohoto odvolání.

Vedle toho žalobce namítl, že v předmětném případě uplynula žalované straně lhůta k projednání přestupku, a to s ohledem na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že nesdílí názor žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s právními předpisy a že v řízení, které jeho vydání předcházelo, byla ignorována jeho práva. Trvá na tom, že procesní vada ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu, pro kterou bylo prvotní rozhodnutí o přestupku soudem zrušeno, byla odstraněna, jelikož na základě pokynu žalovaného vyzval prvoinstanční správní orgán výzvou ze dne 2. 8. 2013 žalobce k doplnění odvolání o důvody a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce přitom na dotýčnou výzvu reagoval tak, že jako jediný důvod odvolání uvedl zánik odpovědnosti za přestupek. Tato skutečnost nemůže být dle žalovaného považována za důvod, pro který měl být žalobce opět vyzván k doplnění svého odvolání, když bylo na jeho úvaze a kompetenci, jaký důvod odvolání uplatní. Navíc žalobce je zastupován kvalifikovaným právním zástupcem a nemělo by jít k tíži žalované strany to, že tento zástupce opomenul vzít v úvahu ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Dále žalovaný uvedl, že nepovažuje za správný názor žalobce o tom, že v daném případě došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, neboť podle ust. § 41 věty první s. ř. s. lhůty pro zánik odpovědnosti ve věcech přestupků neběží po dobu řízení před soudem. Jelikož řízení před soudem běželo po podání žaloby (*pozn. soudu - ve věci předchozí žaloby vedené pod sp. zn. 78 A 9/2012*) dne 16. 7. 2012 do dne 24. 6. 2013, kdy nabyl právní moci předchozí zrušující rozsudek ze dne 30. 5. 2013, č. j. 78 A 9/2012 – 36, tak neběžela po tuto dobu, tj. 232 dnů, lhůta jednoho roku daná ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, jejímž uplynutím jinak dochází k zániku odpovědnosti za přestupek. Pro projednání přestupku tak zbývalo 133 dnů, takže posledním dnem pro projednání předmětného přestupku bylo datum 4. 11. 2013 a k zániku odpovědnosti za přestupek by došlo následujícího dne 5. 11. 2013. Žalovaný přitom žalobou napadené rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno odvolání žalobce, vyhotovil dne 25. 10. 2013, které bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 31. 10. 2013, čímž došlo k pravomocnému ukončení řízení o přestupku před 5. 11. 2013, a proto nedošlo k zániku žalobcovy odpovědnosti za předmětný přestupek.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobce neopodstatněně namítá porušení ust. § 2 odst. 1, odst. 2 a odst. 3, dále ust. § 4 odst. 4, dále ust. § 6, dále ust. § 36 odst. 3 a zejména ust. § 37 odst. 3 správního řádu.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce nadále navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, když přes výzvu k odstranění vad žalobcova odvolání nebyly dány podmínky k tomu, aby žalovaný bez dalšího ve věci rozhodl, neboť v této výzvě absentovalo poučení o důsledcích nenaplnění dané výzvy. V předmětné věci tak dle právního zástupce žalobce bylo rozhodováno bez znalosti odvolacích důvodů. Dále trval na tom, že v daném případě marně uplynula prekluzivní lhůta k projednání předmětného přestupku.

Při tomtéž ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalovaného setrval na požadavku zamítnout žalobu pro nedůvodnost. Dále uvedl, že v daném případě nedošlo k prekluzi práva na projednání přestupku s ohledem na to, že dle s. ř. s. je třeba brát v potaz tzv. stavění lhůt. Navíc ze strany žalobce tato námitka není nijak blíže zdůvodněna. Dále uvedl, že žalovaný postupoval v souladu se správním řádem, přičemž za situace, kdy žalobce na výzvu k doplnění odvolání náležitě reagoval, nebylo nutné žalobce poučovat o případných následcích nesplnění výzvy k odstranění vad odvolání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není naprosto důvodná.

V dané věci mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu ohledně skutkových okolností předmětného případu, kterému ostatně plně koresponduje obsah správního spisu, který předložil soudu žalovaný. V daném případě je předmětem přezkumu žalobou napadené rozhodnutí, které bylo vydáno na základě předchozího zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 78 A 9/2012 – 36, jenž byl vydán ve věci předchozí žaloby žalobce týkající se téže přestupkové věci, kdy soud přikročil ke zrušení prvotního rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce vůči prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Most, odbor správních činností, ze dne 17. 5. 2012, jak bylo citováno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, pro procesní pochybení žalované strany ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které spočívalo v tom, že žalobce nevyzvala k doplnění jeho blanketního odvolání o odvolací důvody před tím, než o jeho odvolání rozhodla.

Po zevrubném prostudování správního spisu, který soudu předložil žalovaný, dospěl soud k závěru, že žalobce zjevně neopodstatněně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v hrubém rozporu s právními předpisy a že v řízení, které jeho vydání předcházelo, byla ignorována jeho práva. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že procesní vada, kterou soud vytkl žalovanému v rámci soudního řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 78 A 9/2012 a kterou mu uložil odstranit v následném správním řízení, žalovaný náležitě odstranil. Je tomu tak proto, že ze správního spisu bezpečně vyplynulo, že po vrácení věci žalovanému k dalšímu správnímu řízení prvoinstanční správní orgán na základě pokynu žalovaného ze dne 17. 7. 2013, JID: 97979/2013/KUUK/Sur, vydal výzvu ze dne 8. 8. 2013, zn. OSČ-Př/165827/4675/2011/VŠ, č. j. MmM/100367/2013/OSČ-Př/ŠV, jíž žalobce v intencích rozsudku soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 78 A 9/2012 – 36, vyzval k doplnění jeho blanketního odvolání ze dne 1. 6. 2012 vůči prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Most, odbor správních činností, ze dne 17. 5. 2012. Na tuto výzvu k odstranění vad odvolání přitom žalobce náležitě ve stanovené lhůtě zareagoval podáním ze dne 13. 8. 2013, a to prostřednictvím svého stále stejného právního zástupce, v němž jako jediný důvod svého odvolání uvedl zánik své odpovědnosti za přestupek s poukazem na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích s tím, že ke skutku došlo 26. 11. 201, a proto by odvoláním napadené prvoinstanční rozhodnutí mělo být zrušeno a přestupkové řízení zastaveno. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že žalobce byl výzvou ze dne 2. 8. 2013 řádně vyzván k doplnění jeho dosud blanketního odvolání o údaje, v jakém rozsahu prvoinstanční rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnosti tohoto rozhodnutí či řízení, z něhož vzešlo. Pro vyhodnocení žalobcovy žaloby jako nedůvodné má pak význam to, že žalobce na tuto výzvu k odstranění vad odvolání reagoval, a to dokonce prostřednictvím jeho právního zástupce. Bylo přitom čistě věcí a v kompetenci žalobce, jaké odvolací důvody vymezí. Pokud žalobce vymezil alespoň a zároveň pouze jeden odvolací důvod spočívající v zániku jeho odpovědnosti za dotýčný přestupek, nebyl již dán žádný zákonný důvod k tomu, aby žalovaná strana měla povinnost žalobce opětovně vyzývat k doplnění jeho odvolání, když to v důsledku jeho doplnění podáním ze dne 13. 8. 2013 přestalo být blanketním.

Žalobce taktéž naprosto neopodstatněně namítal, že v jeho případě došlo k porušení především ust. § 37 odst. 3 správního řádu, když ve výzvě k odstranění vad odvolání ze dne 2. 8. 2013 absentovalo poučení o důsledcích nenaplnění dané výzvy. Na tomto místě je třeba uvést, že žalovaný tuto absenci poučení v dané výzvě nikterak nerozporoval, přičemž z obsahu samotné výzvy skutečně vyplývá, že v ní nebylo obsaženo poučení o následcích

nerespektování dané výzvy. Přes tuto skutečnost soud nevyhodnotil dotyčnou výzvu jako výzvu, na základě níž byl žalobce zkrácen na svých právech, když žádný právní předpis včetně ust. § 37 odst. 3 správního řádu neukládá správním orgánům povinnost poučovat podatele o následcích nesplnění výzvy k odstranění nedostatků podání včetně odvolání. Ust. § 37 odst. 3 správního řádu pojednává „toliko“ o tom, že pokud nemá podání předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami, tak správní orgán pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Námitky žalobce v tomto směru soud hodnotí jako absurdní a účelové za situace, kdy žalobce na výzvu k doplnění odvolání ze dne 2. 8. 2013 náležitě reagoval, a proto o to více nemohlo dojít ke zkrácení žalobcových práv.

Dále soud uvádí, že žalobce nedůvodně poukazoval na to, že v předmětném případě uplynula žalované straně lhůta k projednání přestupku. Je sice pravdou, že v ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je mj. zakotveno, že přestupek nelze projednat, pokud uplynul jeden rok od jeho spáchání. Nicméně žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že zároveň v ust. § 41 s. ř. s., je zakotveno zvláštní ustanovení o běhu některých lhůt, s tím, že pokud zvláštní zákon mj. ve věcech přestupků stanoví lhůty pro zánik odpovědnosti, popř. pro výkon rozhodnutí, tak tyto lhůty po dobu soudního řízení správního neběží. Již žalovaný proto správně v žalobou napadeném rozhodnutí a také v předmětném soudním řízení uvedl, že po dobu řízení před soudem ve věci předmětného přestupku, které bylo vedeno na základě předchozí žalobcovy žaloby vedené pod sp. zn. 78 A 9/2012, a to po dobu 232 dnů, což představuje dobu od podání dotyčné žaloby, tj. ode dne 16. 7. 2012 do dne 24. 6. 2013, kdy nabyl právní moci předchozí zrušující rozsudek ze dne 30. 5. 2013, č. j. 78 A 9/2012 – 36, neběžela jednorozhodnutí prekluzivní lhůta k projednání přestupku daná ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, když došlo k jejímu tzv. stavění ve smyslu ust. § 41 s. ř. s. Pro projednání přestupku v následně vedeném správním řízení po vydání zrušujícího rozsudku tak zbývalo 133 dnů, čili posledním dnem pro projednání předmětného přestupku bylo datum 4. 11. 2013 a k zániku odpovědnosti za přestupek by došlo následujícího dne 5. 11. 2013. V daném případě přitom žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým nevyhověl odvolání žalobce, vyhotovil již dne 25. 10. 2013, přičemž vzápětí dne 31. 10. 2013 bylo toto rozhodnutí řádně doručeno právnímu zástupci žalobce do jím užívané datové schránky, čímž došlo k pravomocnému ukončení řízení o přestupku před 5. 11. 2013, a proto nedošlo k zániku žalobcovy odpovědnosti za předmětný přestupek.

Žalobce rovněž neopodstatněně a navíc jen v obecné rovině namítal porušení i řady dalších ustanovení správního řádu, a to konkrétně ust. § 2 odst. 1, odst. 2 a odst. 3, dále ust. § 4 odst. 4, dále ust. § 6, dále ust. § 36 odst. 3. Z obsahu správního spisu totiž soud v tomto směru zjistil, že zásada zákonnosti zakotvená v ust. § 2 odst. 1 správního řádu byla dodržena, když bylo postupováno v souladu se zákony. Taktéž zásada zneužití pravomoci zakotvená v ust. § 2 odst. 2 správního řádu byla respektována, neboť pravomoc správních orgánů byla uplatněna pouze k účelům a v rozsahu, jak jim bylo zákony svěřeno. Také zásada proporcionality obsažená v ust. § 2 odst. 3 správního řádu nebyla porušena, jelikož do zájmů žalobce bylo zasahováno za podmínek stanovených zákony. Ani zásada materiální pravdy zakotvená v ust. § 3 správního řádu nebyla porušena, když skutkový stav byl správními orgány dostatečně zjištěn. Dále soud neshledal, že by žalobci bylo nějak bráněno ve správním řízení k uplatňování jeho práv, o kterých byl náležitě poučen, a proto nedošlo ani k porušení ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Soud vedle toho neshledal porušení zásady hospodárnosti

a rychlosti řízení, které jsou zakotveny v ust. § 6 správního řádu, když ve věci bylo správními orgány postupováno rychle a efektivně bez zbytečných průtahů a aby nevznikaly zbytečné výdaje. Ust. § 36 odst. 3 správního řádu nebylo rovněž porušeno, a to s ohledem na skutečnost, že žalobci byla dána před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v rámci nařízeného ústního jednání před rozhodnutím ve věci, jehož se žalobce osobně účastnil. V rámci odvolacího řízení nebyly pořízeny nové podklady, a proto ani v rámci odvolacího řízení nemohlo dojít k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu s ohledem na jednoznačnou dikci ust. § 90 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Žalobou napadené rozhodnutí soud vyhodnotil jako přezkoumatelné, a tedy nezátížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když není nesrozumitelné a také bylo řádně zdůvodněno, z pohledu jediné uplatněné žalobcovy odvolací námitky – zániku jeho odpovědnosti za přestupek.

Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. srpna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová